

ESZMÉK ÉS ESEMÉNYEK

A NYELVEK ADOMÁNYA

1. Negyven évvel ezelőtt a hittanban azt tanultam, hogy a hitben az eszünkkel elfogadjuk az Isten által kinyilatkoztatott igazságokat. Mikor a teológiára érkeztem, kiegészítették azzal, hogy a hit személyes viszony Krisztussal. Nagyon tetszett a különbség, mert sokkal inkább kifejezte tapasztalataimat. A karizmatikus mozgalom megint határozottan új fényt vetett számomra a hitre.

Mindig hallottam, hogy a keresztségben az egész Szentháromság — tehát a Szentlélek is — az új keresztes szívébe száll, és benne üti fel lakását. De amikor megkérdeztem, hogy ezt hogy lehet látni, azt válaszolták, hogy ez a megszentelő kegyelem, és hogy nem látni, hanem hinni kell. Jézusnak Tamás apostolhoz intézett szavait is hozzátették: boldogok, akik látatlanban is hisznek.

A karizmatikus mozgalom hívei meg vannak győződve, hogy a Szentlélek eljövételének nyomai vannak. De még mennyire! Csóstitül hozza adományait. Ma is úgy érkezik, mint az első pünkösdön. Új életet öntött az apostoli közösségbe. A félnéken bezárkózott apostolok kinyitották az ablakokat és az ajtókat, nyakukba vették a várost, tanúságot tettek a Jeruzsálemben összecsendült nép közt, nyelveken beszéltek és gyógyítottak. Sokakban azt a benyomást keltette a látvány, hogy ezek a jó emberek korán reggel felöntöttek a garatra. Csak azt nem lehetett mondani, hogy a Lélek eljövelele nyomot nem hagyó esemény volt. A karizmatikusok hiszik, hogy a Lélek ma is adományaival jön. Jövelele tapasztalati élmények forrása, amelyek még jobban növelik a hitet.

A Szentírás gyakran hangoztatja, hogy ha valamit hittel kérünk, megkapjuk. E szövegeket úgy magyarázták, hogy az Isten akkor teljesíti imánkat, amikor az javunkra válik. Amikor nem, akkor mást ad helyette. Helyesnek és jónak tűnt fel előttem ez az álláspont. Ha viszont más oldalról vizsgáltam a dolgot, úgy gondoltam: „Na, elegánsan kibújtak a hit követelménye alól.” Így már tulajdonképpen nem is kell hinni az imameghallgatásban. Mindig hozzágondolhatjuk, hogy nem vált volna javunkra. Gondolom, sokan nem is tudják, mit jelent hittel kérni. A karizmatikusok csodálatos meggyőződéssel hisznek az ima meghallgatásában. Szüntelenül tapasztalják, és tanúságot tesznek róla. Könyörgeikre sok gyógyulás is bekövetkezik. Ezt magam is láttam.

2. Most csak a nyelvek adományáról akarok beszélni. Elvégeztem, sőt még tanítottam is a teológiát, de arról sejtlemem sem volt, hogy a nyelvek adománya létezik. A Szentírást túrhetően ismertem. Mestereim mind azt tanították, hogy a nyelvek adománya az Egyház első éveit kísérő jelenség, amelyre később már nem volt szükség. Elmaradásuk természetes folyamat volt. Milyen gyenge hitük lehetett az apostoloknak és az első kereszteseknek — gondol-

tam —, hogy a mai sokszor istentelenséggel küszködő emberiség hitben mégis annyira felettük áll, hogy nekik még szükségük volt ilyen mankóra, de nekünk manapság már nem.

Amikor először vettem részt karizmatikus összejövetelen spanyol nyelven, mindenki beszélt nyelveken. Mindjárt feltűnt, hogy nem egészen úgy beszéltek, mint más nyelven. Inkább gagyogás volt. Egy-két szótagnak sorozatos ismételtetése. Hogy ne maradjak le, elkezdtem magyarul imádkozni a Miatyánkot. Senki sem vette észre hogy ha nyelven beszélek is, de nem számomra ismeretlen nyelven.

A nyelvek adományában nem a szó szerinti megértést kell keresni. A lélek mélyéről előtör egy nagyon magasztos vágy az Isten dicséretére. A nyelveken beszélés imádási forma (1Kor 14,1-5) A művészethez és a festészethez hasonlítanám. Egy modern festményt nem tudunk részleteiben elemezni, mégis elismerjük kifejező erejét. A nyelvek adományának veleje nem a mondatok szó szerinti értelmében rejlik, hanem az Isten mélyről feltörő dicséretében. Ezt a jelenlevők általában megérik. Még ha nem is érzélik meg, az Isten dicséretének akkor is van értelme, mert nem az embernek, hanem magának az Úrnak szól. Gondoljuk csak el, mit érzett a zsoltáros, mikor így énekelt (150. zs.):

Dicsérvétek harsogó harsonákkal,
dicsérvétek hárfán és citerával.

Dicsérvétek dobszóval, táncgal,
dicsérvétek húrok, sípok szavával.

És minden ami él,
az Úrnak dicséretét zengje.

Alleluja!

Akiknek megadatott a nyelvek adománya, leírják, milyen kimondhatatlan örömet és szívet tágító vágyat éreznek Isten dicsőítésére. Átengedik magukat ennek a vágnak. Kiemelik, hogy ez az átengedés fontos feltétele az adomány kibontakozásának. Ezáltal mintegy a bennük imádkozó Lelket engedik szóhoz jutni (Róm 8,26-28). Ő adja az ember ajkára saját szavait, hogy az Úrnak magának tetsző dicséretet zengjen.

A nyelveken való beszédnek mint imádnak nemcsak értelme van, de átalakító hatása is. Az örömteljes ima nemcsak az Isten felé nyitja ki az embert, hanem többi embertársa felé is.

Sokszor szembeállították az adományokat, de főleg nyelveket a szeretettel. Szent Pál is hasonló gonddal küszködött. A korintusiak ugyanis áhítással beszéltek nyelveken, de a szeretetet és az összetartást a tarisznyájukban felejtették. A dolog természete nem kívánja, hogy így történjék, mert a glosszolália olyan, mint bármi más imamód. Egyaránt nyitja ki szívünket Isten és az embertárs felé. Ezért hasznos a szeretet elsőbrangúságát szem előtt tartani.

A karizmatikus mozgalom alapja a Szentlélek eljövetele. A mozgalom tagjai, bizonyos előkészület után, felteszik a kezüket az újonnan jött testvér fejére

és közösen imádkoznak, hogy a Szentlélek jöjjön le rájuk. Ezt az eseményt a Szentlélekben való keresztségnek hívják. Az ilyen keresztség a kezdő és alap-esemény. Ettől kezdve megnyilvánul életében a Lélek ereje és adományai. A karizmatikusok szerint az első és legtermészetesebb a nyelvek adománya. Olykor mindjárt a Lélekkel való keresztség után közvetlenül kezdődik. Másoknál pár nappal vagy héttel utána. Néha bizonyos idő múlva el is múlik. Egy mélylelkű pap azt mondta nekem, hogy ő is imádkozott jó ideig nyelveken. Utána megmaradt neki a különös áhítat és imádás, de nem nyelveken fejeződik ki. A karizmatikusok meg vannak róla győződve, hogy minden keresztesztény megkapná, ha átengedné magát a szívében lakó Lélek imádó vágyának. Pál is szeretné, ha mindenki beszélne nyelveken (1Kor 14,5).

3. A nyelvek adományát három csoportba szeretném osztani. Az első olyan, mint a gagyogás. Már említettem. Pár hang vagy szótag folytonos ismétlésében áll. Az örömkurjongatásokkal hasonlítanám össze. Az értelme minden kétséget kizáróan az Isten dicsérete. Hogy a szavak vagy szótagok tényleg valamely élő nyelven fohászimákat jelentenek-e, nem tudom. Azt mondják, egyes esetekben bebizonyosodott, hogy így volt. Ha többen beszélnek egyszerre, gyönyörű összhang alakul ki a teremben, és felemelő érzést vált ki mindenkiben. Maga a közösség nemcsak megérti, hanem együtt éli a dicsőítést. Tehát nincs szükség tolmácsra. Szerény tapasztalatom szerint a legelterjedtebb fajtája a nyelveknek.

A második csoportba azok a glosszolóliák tartoznak, amelyekben a Lélek küld a közösségnek üzenetet ismeretlen nyelven. Ebben az esetben egy másik adományra van szükség: a nyelvek értelmezésének az adományára (1Kor 14, 1-20). Aki a nyelvek magyarázásának ajándékát kapja, a meg nem értett nyelven elhangzott üzenetet a közösség nyelvére ülteti át. Szerintem a nyelvek ezen fajtája és annak a tolmácsolása ritkaság számba megy. Néha abban sem vagyok biztos, hogy az ilyen magyarázat a nyelvnek szó szerinti fordításából, intuitív megértéséből, vagy egy majdnem független sugalmazásból ered-e. A középső megoldás felé hajlok.

A harmadik csoportba sorolom az elragadtatás nyelvét (1Kor 14,13-20), amelyben a beszélő nincs a beszédének tudatában. Nagyon hasonlíthat egy egyszerű elragadtatáshoz. Ilyet karizmatikus összejövetelek keretében nem láttam. Rendesen a nyelveken beszélő maga beszél, ura cselekedetének, ő határozza meg, hol és mikor adja át magát a nyelvek adományának, és maga határozza meg, mikor hagyja abba. Mind az öt érzékszervének mindvégig tudatában van.

4. A glosszolóliát általában egész egyszerű és nem túl nagy jelentőségű adománynak tekintik. Akkor értékeljük helyesen, ha az egyházi élet teljességébe helyezzük vissza. Elsősorban a többi adományok határozzák meg helyét. Szent Pál sok más adományt sorol fel: a bölcsesség ajándékát, a tudás ajándékát, a hitet, a gyógyító és csodatevő hatalmat, a prófétálásnak, a szellemek

megkülönböztetésének az adományát (1Kor 12,8-11) és később hozzáteszi a kormányzói adományt és a segítőkézséget (12,28).

Különösképp kettőre szeretném közülük felhívni a figyelmet. A közösségnek szinte teremtő és összetartó ereje a prófétálás. Persze nem a jövőmondásra kell gondolni, hanem a Lélek erejével való beszédre, prédikálásra és főleg a tanúságtételre. A Lélek erejével elhangzó beszédet könnyen fel lehet ismerni és mindenkit magával ragad, mert a jelen eseményeket csodálatos fényvel és erővel világítja meg. A másik a gyógyító hatalom. A karizmatikus csoportok nagyon gyakorolják. Jézus szinte alig tesz különbséget az igehirdetési és a gyógyítási küldetés közt. Ő maga rendszeresen gyógyított beszédei után. A tanítványokat is egyformán küldi prédikálni és gyógyítani. A karizmatikus csoportok hangsúlyozzák, hogy az evangéliumot olvasva nehéz a kettő közül egyiknek elsőbbséget tulajdonítani. Hogy ezt komolyra tudjuk venni, bibliai egységben kell látni a bűnt és a bűn következményeit: a morális, a pszichikai és a fizikai betegségeket. Akik Krisztussal a gonosz lélek ellen küzdenek, azoknak hatalmat ad a rossz legyőzésére. A gyógyítás elmaradhatlan feltétele az élő hit abban, hogy Krisztus Urunk gyógyításokkal fog felelni, ha hittel fordulunk hozzá.

Gondolom, a karizmatikus közösségeken kívül gyakran nagyméretű hitetlenség uralkodik ezen a téren. Jézus bizonyára keményen megfeddene minket hitetlenségünk miatt, mint az evangéliumban annyiszor tette. Hiszünk a megszentelő kegyelemben, amíg semminek se kell láthatóan megváltozni, de nem hisszük, hogy a Megváltó rajtunk keresztül látható, tapasztalható és néha szembeötlő módon küzd a gonosz szellem hatalma ellen. A karizmatikusok gyógyításaiban még az is figyelemre méltó, hogy ezt a hittel való gyógyítást mindig csoportban és nagy közösségi együttérzéssel végzik.

Az adományok mind a közösség építésére irányulnak. Ebben pedig a legfontosabb, a legmaradandóbb (1Kor 13,13) és a leghatásosabb a szeretet. Ő adja meg a többi adomány rendjét. Nem lenne azonban helyes, ha a szeretet felmagasztalását kihasználnánk, hogy elhomályosítsuk vele a hegyeket áthelyező hitet, amely a karizmatikus közösségekben oly elevenen él.

Hogy teljes képet kapjunk a nyelvek adományáról, az adományokat magukat kell belehelyezni a teljes egyházi életbe, ahol a szentségek és az Egyház szervezésége adja meg minden eseménynek a maga helyét.

Jálics Ferenc

SZERETEM A BIBLIÁT

Számomra a Biblia a szív és képzelet első ébredésével olvadt össze. Milyen gyönyörűséggel szemléltem már zsenge gyermekkoromban, amikor Bar-le-Ducban a keresztény bölcsesség jó nővéreitől az iskolapadban olvasni tanultam, azokat a nagy kartonképeket, amelyeket az Úr életének ábrázolásával kezünkbe